

Neslišno, po prstih gre
 skoz noč skrivnostni hip.
 Mar čuješ v njem utrip
 bodočnosti, srce? . . .

Janko Glaser:

Večerna pesem.

V večernem solncu grejejo se lesi,
 jaz roko v roki v solncu grem s teboj;
 še zadnja luč odmeva pod drevesi —
 jaz v rokah tvojih vzel jo bom s seboj . . .

*

Kot pesem sladka, svetla šla bo z mano:
 o tvoja roka, mlada, strastna zdaj,
 kako ležala gorško in udano
 v spominih dragih v moji bo nekdanj!

Od rose tu spet bodo mehke trave,
 da ne bo čuti najinih stopinj;
 iz globočin pozvanjalo bo „ave“
 in zarja bo sijala prek planin.

Kak mnog spomin bo v tisti zarji vroči!
 Gorak, umiljen, drag in lep in čist.
 In zadnja strast bo padla od srca, kot loči
 brezslušno z veje se za listom list.

*

Spet roko v roki bova šla v jeseni
 in mirne v srcu bodejo strasti;
 le še odmev od njih drhtel bo v meni,
 iskren in zvest in poln toplote: Ti.